

Egnet er, som jeg allerede ved tidligere Lejligheder har gjort opmærksom paa, gaaet i høj Grad tilbage; men man kan vel ogsaa sige, at det ikke alene er et Spørgsmaal, der vedkommer Egnet; men det er et Spørgsmaal, som vedkommer Hovedstaden og hele Landet, idet den Trafik, som ellers kunde føres ad den Vej til vore Nabolande, staar i Fare for at gaa uden om Landet. Jeg mener derfor, at det er paatrængende nødvendigt, at der bliver lagt en Bane paa det Sted; det er vist fra alle Sider anerkendt. Saaledes har Forholdet været i mange Aar. Det forekommer mig, at det maatte være meget glædeligt for det høje Tings Medlemmer at se, at private tage Initiativet paa et Punkt, hvor Statsmagten ikke har været i Stand til at gennemføre noget; hvis det ikke var Tilfældet, kunde man tvivle om Nationens Energi og om dens Evne til overhovedet at udføre de Opgaver, der ligge nærmest for. Mig forekommer det, at der er flere Opgaver, som man kan sige, det ikke er videre passende for Nationen, ikke ere udførte; jeg skal f. Eks. nævne noget saadant som, at Kristiansborg Slot, det kosteligste Punkt i hele Danmark, ligger hen som en Ruin; jeg skal dog her ikke tale om, hvorledes det skulde laves, men kun gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at paa den Maade kan det ikke blive ved at gaa, uden at Nationen tager Skade paa sit gode Navn og Rygte. Det samme mener jeg, er Tilfældet her, naar det fra alle Sider er anerkendt, at det vilde være til stor Nytte, og at det næsten er en Nødvendighed at anlægge denne Bane; det forekommer mig, at naar Staten paa Grund af vore ulykkelige politiske Forhold ikke er i Stand til at gennemføre det, saa er det netop godt, at private ville gøre det; thi saa viser det, at det ikke er Nationen, som er uden Energi; som er impotent, men at det kun er Lovgivningens Faktorer, som ikke kunne komme overens, men at private Folk ville være i Stand til at udføre det.

Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Forslag, og jeg kan ikke se bedre, end at det vilde være heldigt, om det sit Fremme saaledes, at det ikke kom til at gaa i et Udvalg. Man kan nemlig risikere, maaske endogsaa vente, at naar Sagen først kommer i et saadant Udvalg, den saa ikke vil komme ud deraf igen. Den Politik, som tidligere har været ført, kaldtes rent ud Wisnepolitik, og saa vidste vi, hvad vi havde at rette os efter; naar en Sag saa blev sendt i Udvalg, var det, for at den skulde blive begravet. Senere har man forandret Ordet; der var en Tid, hvor „Taktik“ var Ordet for Folketingets Maade at handle paa, for Øjeblikket

kunde man maaske snarere kalde det Mimit — det kan gerne være, at der derfor ikke kommer mere ud af det. Men netop med det Hensyn, at Sagen ikke skulde komme ud deraf igen, hvis der af hele Folketingets Virksomhed ikke skulde komme andet ud end en Trutmund, vilde det være heldigt, om et Forslag som dette kunde gaa igennem, saaledes at denne Bane, som man mener er til Nytte, kunde blive gennemført til Trods for, at det af Regeringen forelagte Forslag ikke blev gennemført, om ikke ved Statens Hjælp saa ved privat Initiativ. Jeg skal for Resten gøre opmærksom paa, at jeg i det hele taget er for det private Initiativ, at jeg altsaa, som jeg ved tidligere Lejlighed har udtalt, mener, at Staten ikke bør overtage mere, end der er Nødvendighed for. Jeg er derfor i og for sig imod Statsbaner; som jeg ved anden Lejlighed har tilladt mig at sige her i Tinget; det forekommer mig, at det havde været rigtigere, den Gang Staten købte de sjællandske Baner, at den i Stedet for dette havde solgt de jydsk-sjyenske Baner. Men naar det forholder sig saaledes som her, at Staten har alle Banerne i Jorvejen, burde den ogsaa have et saadant Stykke Bane som dette, og derfor kan jeg billige den Tanke, som er fremsat her, at naar Staten ikke kan lave den, maa private gøre det, men at det maa staa Staten frit for altid at overtage den, hvad enten den køber den eller forpagter den. Derfor er dette Forslag overensstemmende med min Opfattelse, til Trods for, at jeg i og for sig ikke er for Statsbaner. — Hermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til hurtig Fremme i Tinget.

Ministeren for offentlige Arbejder (Singersted): Forslaget er jo ikke ukendt. Den Tanke, hvorpaa det hviler, var jo Genstand for Overvejelser ved den Behandling, vi for kort Tid siden havde af Rystbaneforslaget, og jeg udtalte den Gang, at Regeringen ikke havde kunnet forhandle med det vedkommende Konfortium, og at det ogsaa maatte komme til Tingets Rundsab paa anden Maade, fordi der jo her var forelagt et Lovforslag. Men naar dette Lovforslag fremkommer ved privat Initiativ, er det en anden Sag; og her er jo taget dette Forhold, at det forudsættes, at Regeringens Forslag muligvis ikke bliver gennemført. Det er jo alt, hvad man kan forlange; saa er der jo Blads for dette Forslag. Det erede Medlem haabede, at det nok skulde gaa gennem dette Ting uden Udvalg; vi saa jo nu at se; jeg nævner kun, at i det Tilfælde maatte jeg forbeholde mig at stille et Par enkelte